

יב:

עין משפט
גד מצוה

ב א מ"א פ"א מהל'
 נדרים הל' יא סמג
 לארין רמב:
 ג ב מ"י פ"ט מהל'
 מעשה הקרבנות הל'
 כ סמג עשין קסב:
 גכ ג מ"י טס הל' כא:
 ד ה מ"י טס הל' כב:
 נד ו מ"י פ"א מהל'
 נדרים הל' יב סמג
 לארין רמב:

תורה אור השלם

1. והקריב ממנו את
מכל קרבן תרומה ליה
לכבוד הוֹרֵק אֵת דָם
השְׁלֵמִים לוֹ יְהוָה
ויקרא י יד

גהות הב"ח

[illegible]

תוספות

[illegible]

והוא תרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים היום. דמיון דלחמי תודה לא שרי בחבילה עד לאחר זריקה למה יתרמו אותן קודם לכן ומקדמי אכור ש"מ דנעיקין קמחפים: אלא אימא כתרומת הלככה אכור. תרומת הלככה שהיו תורמין ממעות הלככה וממחללי של קופות:

יגמיני תרומת לחמי תודה ודש פרומוסו. והוא כרומא טפי משום דמעיקרא נאכרה תרומת לחמי תודה דמעבד: פרומוס היל. כלומר כלל דקדמינותו קדמי היל שאם יהא תרומת לחמי זריס: תרומת לחמי תודה נמי לפני זריקת דמים היל. כלומר דמשכחת לה שנתרמו קודם זריקת דמים ומש"ה לא פסיקא ליה למתני תרומת לחמי תודה לזכא גוגול דמתסר כשנתרמו קודם זריקת דמים: בון דאפשיינו בלשיינו. צידן הוא דלשינו זריקת דלפשינו דלשינו אפשיין קודם זריקת דמים שהרי אפשייתן היתה קודמת אפילו לשחיטת הזבח דהא אמרינן במנחות (דף ע"ג:) שאם נשחט קודם זריקת דמים פניו (וכן) לא חזא אלא כיון דמיימי האלה מדרב טובי דמי לא הפריש קודם זריקה ודרב טובי מיימי דלפשינו בלשינו נקט נמי האל דלפשינו בלשינו: בארבע חלות. ארבעה מיני חלות: והא כפי ארבעים. דהא הוי ארבעה מיני חזן חלה

הדקיקין ורובוהו: ופטנן ופקריב אחד מכל קרבן. כלומר מכל
מין ומין ולפינן ב"ש (נחמה עז) דלחד מעשר קאמר וכו' להו ארבעים:
השקל חזק מן חמץ. עשה עשר חלות מכל מין ואחד השפרס
לחד מכל מין לז חשש על כל מין ועשה חלה אחת מכל מעט
ותשע: לימא כנאי וכו'. אי לפני זריקת דמים כלומר שאמר כן
בפרישות. ונראה צעיר בדבין הוא דהוה מצי לאקשו' אי בנזמר הרי
עלי כבוד קאמא כל טעמא דמאן דשרי לאפילו אי אמרינן
דביתרומא סתמא כן שאמר סתם דעיקר דלפסיק דהא מנן בנחמני'
השקטא חודה שלמים אסור ולא דייקנן מיניה כסוגין דבצדקו דתפסיס
אחלא אמרי דשני לנימיר אי לאחד זריקת דמים מ"ט דמאן דאסר
קאמא מיני אי לפני זריקת דמים מ"ט דמאן דשרי אכל ה"ה דסתמא
השקטא קאי: ה"ה דכולי טעמא לפני זריקת דמים. כלומר אי נמי סתמא
החד דינא את להו ואפילו הכי רבי יוסי' דמיס' מנחמני' כי ידור
גדר וצבור דבר האסור הוא כיון דבעל כרחו חלה קדושה עליו:
לה' לרבות דבר האסור. כלומר כיון דמאור להקדישו כמפרש הש"ס
לקמן [יג]: מבעי ליה לתפסיס כהעמא ואסר. דאע"ג דרוביה
עליו

[illegible]

מחר בבוקר גביה לאחר זריחה ואמר זה סוף יס"ג בהדיא דמחית כשר בבוקר גביה:

כל כנויי פרק ראשון נדרים

והא תרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים הוא. ואלינא דר' אליעזר בר' שמעון נקיט ליה דאמר לא קדש הלחם עד שישחוט ויזרוק דמה לשמה ובמזבח הכהנים קאמר לה גבי לחמי תודה וקודם זריקה אי אכל מהני לחמי תודה לא עבד חסור גמור ואפי' הכי

לעולם אימא לן בתר מעיקרא
ואזלי אינא דאיכא הימירא ואיסורא
לן (תימא) דלמרי' בתרומת לחמי
תודה אלא אימא דא בתרומת השלשם
אסור דהיא אסורה בין מעיקרא בין
בסוף ודעו נמי דבר הנדור דכתיב
אשר ידעו לכו תקחו את תרומתו
(שמות טו) **אכל תרומת לחמי**
תודה מאי מוסר. משום דלתרומת
לחמי תודה הי' הימיר קודם וריק'
ס' תודה ואזלינן בתר מעיקרא; וזית
דח' לימני מאלה אכרן א' תרומת
לחמי תודה מוסר ואע"ג דהוי דבר
הנדור ואנא ידענא דכ"ס בתרומות
דמוסר דהי' מתפיס בדבר האסור (טו)
לעולם בתרומת לחמי תודה מוסר
והאי דקפני בתרומתו הא קמ"ל
בתרומת לחמי תודה תרומתו
בתרומה חשובה דהיא נמי דבר
האסור ואין אדם יכול להטעם בה
דבר צנוד אע"ג דנאח על ידי נדר;
ואיכסיים אימא. דנקראתה הא
בתרומת לחמי תודה אסור ואסילי
הי' אימא דדייקינן נמי תרומת דאזלינן

[illegible]

זאמר

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

מסורת הש"ס

ז"ל מרומה לחמי וי"ז,
 מנחות ע"ז ע"ש (מסד ו'
 ש"ג) ומנחות ע"ז:
 שם ע"ז ע"ז פסחים ל"ז:
 י"ז (ו"ז) (ה) מ"ז ד'
 [ז"ל ר' יוסי וכן מנחת
 י"ז להד"ה] (ו) (ז) פסח
 (ח) (ט) ע"ז פסח וז"ל
 פסחים (י) ז"ל וזכרה
 ע"ז והקריב הד"ה.
 י"ז (י"ז) ש"ך ל"ד י"ז
 (כ) מ"א וזכרה

גליון הש"ס

ה'תשנ"ח
בני ברק

יִירוּשָׁם הָרָא"שׁ

[illegible]

ריקת דמים:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones